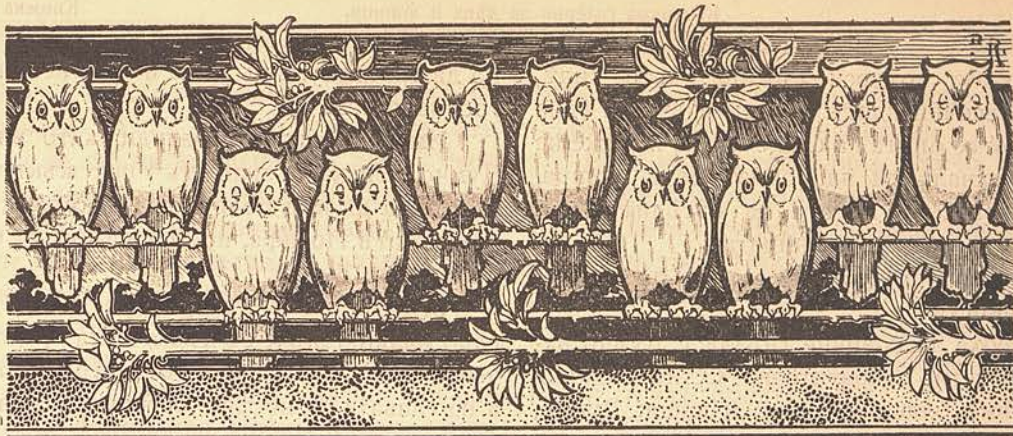

ДОКТОРЪТЪ-КИТАЕЦЪ.

(Приказка за дѣца).

Единъ богатъ и добъръ боляринъ живѣше заедно съ жена си, дѣцата си и многобройнитѣ си слуги въ единъ замъкъ, вѣнъ отъ града. Отъ тримата му синове, двамината бѣха смѣли и юначни момци и прѣкарваха почти всичкото си врѣме въ ловъ; третиятъ му синъ, най-младиятъ, по име Иосифъ, се занимаваше само съ наука; той бѣ толкова ученъ, че можеше да говори на всички язици по свѣта. Братята му се подиграваха съ него, казвайки, че той не е способенъ за нищо друго, освѣнъ да гледа книгитѣ си.

Случи се, че единъ день боляринътъ усѣти краката си до толкова немощни, щото не можеше нито да се подигне, нито да ходи; мнозина лѣкари изгубиха напраздно своето врѣме и своя трудъ.

Най-младиятъ синъ тогава рече:

— Челъ съмъ въ книгитѣ си, че нѣкога имало единъ лѣкаръ, който е станалъ прочутъ, поради лѣкуването на такива болести; той знаелъ за туй нѣкаква тайна, която прѣдалъ на своя синъ, за да може и той да лѣкува и прѣдаде тайната на своитѣ дѣца.

— Кждѣ е тоя лѣкаръ? запита таткото.

— Той е въ Китай.

Двамата по-голѣми братя се изсмѣха и рекоха:

— Кой е тоя, който ще иде въ Китай да го търси; трѣбва поне да знае языка, та да може да разпита за него.

— Азъ ще отида, рече най-младиятъ; азъ зная да се оправя добръ.

Напраздно се опитаха да го отклонятъ отъ това намѣрение — нищо не помогна; той тръгна, като отведе съ себе си единъ слуга, по име Думчо, който му бѣ вѣренъ и привързанъ.

Тѣ стигнаха въ едно китайско пристанище и разпитаха най-старитѣ учени люде. Дирейки, тѣ узнаха, че потомцитѣ на бѣлѣжития лѣкаръ се намираха въ палата на китайския императоръ. Тѣ отидоха тамъ и слѣдъ много мжки успѣха да се яватъ прѣдъ Императора.

Споредъ китайския обичай, прѣди да кажатъ нѣщо на Императора, тѣ трѣбваше всѣки пжтъ да се поклонятъ три пжти и допратъ челото си до земята. Думчо, който не разбираше добръ тия нѣща, удари челото си о земята три пжти толкова силно, че една голѣма буца му порастна за мигъ.

Това разсмѣ Императора и всичкитѣ придворни.

Когато Иосифъ привърши рѣчъта си, Императорътъ му отговори, че неговия лѣкаръ въ тая минута се намира при Сиамския царъ, но се надѣва, че слѣдъ седемъ-осемъ дена ще се върне; и понеже младиятъ момъкъ се поправи на Императора твърдѣ много, послѣдниятъ го покани да остане въ палата му и тукъ да чака лѣкаря.

Вечерътъ, когато сложиха трапезата, Иосифа туриха до Императора, а Думча оставиха между слугитѣ. Сложиха за ядене най-първо